

DE MENS ACHTER DE LENS

“Ze werken op maat van elk van de dansers en stimuleren hen om het beste uit zichzelf te halen zonder hen onder druk te zetten.”

LUC DEPREITERE
FOTOGRAAF

Hij is er altijd en overal bij maar komt zelden of nooit in beeld. Tijd om kennis te maken met Luc Depreitere, de mens achter de lens. Al bijna 20 jaar is hij fotograaf bij Passerelle, op vrijwillige basis. Hij heeft generaties van choreografen, coaches en dansers zien groeien. Hij heeft Passerelle zien veranderen van een kleine lokale organisatie naar een gewaardeerde Vlaamse cultuureducatieve speler. Wat onveranderd is gebleven, is de visie en passie van het team. Net daarom trekt hij nog altijd met plezier én zijn camera op pad voor Passerelle.

Van luchtvaart ...

Toen hij een jaar of zes was, kreeg hij een eenvoudig analoog fototoestelletje cadeau. Het was het begin van een passie die hem niet meer zou loslaten. Vliegtuigen in actie waren één van zijn favoriete onderwerpen. Maar ook mensen interesseerden hem mateloos. Op zoek naar ‘modellen’ kwam hij bijna automatisch in de Vlaamse showbizwereld terecht. Zo maakte hij in zijn fotostudio thuis of ‘on the road’ (tot net niet het Eurovisiesongfestival toe) portretten van sterren als Micha Mara, Louis Neefs en Ann Christie.

Halfweg de jaren 1980 moest hij het fotograferen laten voor wat het was. Zijn professionele loopbaan, onder meer als consultant, liet de combinatie niet meer toe. Zijn fotostudio en doka thuis kregen stilaan een andere invulling. Toen hij in 2005 met pensioen ging, kreeg hij opnieuw een fototoestel cadeau, een digitale camera deze keer. En daarmee was de passie terug van nooit weggeweest. Een doka had hij niet meer van doen. Hij moest enkel nog omgevingen zien te vinden waarin hij zijn twee favoriete onderwerpen, actie en mensen, samen in beeld kon brengen.

... naar dans

Hij hoefde niet eens zo ver te zoeken. Toen Luc in 2007 de dansvoorstelling Copy That van Pol Coussement zag, was hij onder de indruk. Omgekeerd had Pol Lucs foto's van het festival Kortrijk Congé al eerder gespot en ook hij was onder de indruk. De match tussen Passerelle en Luc was dan ook snel beklonken en hij werd aangeworven als huisfotograaf.

De principes van Luc

Al is aangeworven niet het juiste woord, want één van Lucs principes is dat hij fotograaf is “voor de passie en niet voor de poen”: “Ik heb nooit geld gevraagd voor mijn foto's. De voldoening die ik eruit haal en de waardering die ik ervoor krijg, zijn meer dan voldoende. Het maakt ook dat ik mijn vrijheid als fotograaf kan behouden. Als je werkt in opdracht, ligt dat anders.”

“Ze draaien niet op routine maar dagen zichzelf en hun deelnemers telkens weer uit.”

Die vrijheid is zeker geen probleem bij Passerelle: “Ik krijg nooit instructies van het moet zo of zo. Ik probeer wel telkens de boodschap van de voorstelling in de foto's te vatten. Ik ben er dan ook graag tijdens het hele creatieproces bij. Voor de double bills bijvoorbeeld, maak ik al foto's tijdens de audities. Ik volg de repetities zoveel mogelijk op tot aan de voorstelling zelf. Op die manier zie ik die letterlijk vorm krijgen.”

“Ik blijf wel altijd op afstand. Ik ben geen persfotograaf die per se op de eerste rij moet staan of die vraagt om zo of zo te poseren. Ik registreer gewoon wat ik zie. Ik wil de dansers absoluut niet afleiden of het proces beïnvloeden. Ik maak dat ze nauwelijks merken dat ik er ben. Ik gebruik bijvoorbeeld systeemcamera's die weinig of geen lawaai maken als ik afdruk.”

De principes van Passerelle

Lucs opvattingen sluiten alvast dicht aan bij de waarden van Passerelle, en net daarom blijft het zo goed klikken: “Passerelle is altijd weer anders. Ze draaien niet op routine maar dagen zichzelf en hun deelnemers telkens weer uit. Of het nu om de double bill gaat of om een OKAN-project. Er steekt een duidelijke visie achter. Ze zouden het zich makkelijk kunnen maken en voor het commerciële kunnen gaan, voor wat het publiek ‘mooi’ vindt. Maar dat doen ze niet.”

“Wat ik er zo mooi aan vind, is dat ze telkens op zoek gaan naar wat de kinderen en jongeren kunnen. Ze zetten niet de beste danser vooraan op het podium en geven de minder goede een bijrolletje. Neen, ze werken op maat van elk van de dansers. Ze stimuleren hen om het beste uit zichzelf te halen. Ze doen dat altijd met veel respect voor de grenzen van de deelnemers. Ze zetten niemand onder druk om te presteren. Niets moet, alles kan. En dat werkt net bijzonder goed. Het is fantastisch om te zien hoe de kinderen en jongeren bij Passerelle openbloeien en elk op hun manier een ster worden.”

Hoe vrij Passerelle de dansers ook laat, toch steekt er altijd een duidelijke structuur en discipline achter: “Ik ben vijftien jaar consultant geweest voor topmanagers van bedrijven waar de lat heel hoog lag. Ik kan een zekere ‘rigueur’ wel appreciëren. Je moet voor alles professioneel en gestructureerd zijn, of anders hou je het als organisatie niet vol. Dat zie ik ook bij Passerelle. Een woord is een woord. Alles is ook altijd netjes tot in de puntjes georganiseerd en wordt van heel dichtbij opgevolgd. 's Avonds of in het weekend, het maakt niet uit. Altijd is er iemand van het team aanwezig, en altijd met veel goesting.”

Van kleine tot grote speler

In zijn bijna 20 jaar als huisfotograaf heeft Luc niet alleen hele lichtingen dansers en choreografen zien openbloeien. Hij heeft ook Passerelle zien groeien. “Vroeger kon ik alle activiteiten opvolgen, nu moet ik keuzes maken. Vroeger was er alleen Pol en Sabine en Kris, nu is er een heel team dat zowel inhoudelijk als technisch en organisatorisch alles ondersteunt. Vroeger gebeurde zowat alles in Kortrijk, nu heeft Passerelle ook een vaste stek in Limburg en zetten ze in heel Vlaanderen en zelfs over de grens projecten op. Ik heb geen zicht meer op het geheel, maar ik blijf wel nog altijd diezelfde passie zien, datzelfde engagement voor de kinderen en jongeren.”

Bij Luc zijn de passie en het engagement er trouwens ook nog altijd overduidelijk. Hij volgt de nieuwste technieken op de voet om de dansers en de projecten zo goed mogelijk in beeld te krijgen: “Beweging fotograferen is sowieso uitdagend. Ik wil graag scherpe foto's maar tegelijk moet je het vloeiende van de dans kunnen weergeven. De techniek is er gelukkig ongelooflijk op vooruitgegaan. Als ik zie met welk toestelletje ik begonnen ben en met welk materiaal ik nu werk: het verschil is enorm. De ISO-waarden lopen nu op tot wel 25.000, terwijl de ‘ruis’ tegelijk verminderd is. Ik werk nu ook in RAW-modus en niet meer in JPG. Ik moet de foto's daardoor wel nog bewerken maar dat geeft me net meer mogelijkheden om de kwaliteit, de belichting, enzovoort nog te verbeteren.”

Er zit na al die jaren duidelijk nog geen sleet op de samenwerking, integendeel: “Ik haal er nog altijd genoegdoening maar vooral ook veel plezier uit. Ik voel me gewoon 20 jaar jonger als ik het team en die jonge gasten zo bezig zie.”

